

een syndikale visie op de textielmogelijkheden in België en west-vlaanderen

Lucien Fruru,

Voorzitter van de Christelijke Centrale
der Textiel- en Kledingbewerkeren van België

De zware crisis die gans de wereldeconomie sinds 1974 doormaakt, trekt diepe sporen in de textielindustrie van ons land.

De cijfers, zowel van de gesloten ondernemingen als van de volledige werkloosheid, liegen er niet om : 114 sluitingen van 1 januari 1976 tot 31 maart 1978, 15.055 volledig werklozen op 30 juni 1978 t.o. 4.671 op 31 juni 1974.

Geen wonder dan ook dat het vraagstuk van de tewerkstelling de kern uitmaakt van de syndikale bekommernissen nu, maar vooral voor de toekomst.

De beangstigende vraag die zich voor de arbeiders meer en meer gaat stellen is dan ook : zitten er nog toekomstmogelijkheden in de textielnijverheid ?

We zouden zonder meer bevestigend op die vraag willen antwoorden, al moeten een aantal voorwaarden vervuld worden om die positieve benadering waar te maken.

Bij een onderzoek van de oorzaken die tot een spectaculaire teruggang van de tewerkstelling in België — overigens veel minder geprononceerd in West-Vlaanderen — hebben geleid menen wij drie belangrijke elementen te moeten aanstippen :

Vooreerst heeft de technologische ontwikkeling, die de textielnijverheid geleidelijk aan van een arbeidsintensieve tot een semi-kapitaalsintensieve bedrijfstak deed evolueren, een onvermijdelijke — zij het daarom sociaal niet-minder pijnlijke — daling van de tewerkstelling veroorzaakt, zelfs in periodes van hoogconjunctuur.

Dit proces werd versneld door de ongebreidelde toename van de abnormale invoer van textiel- en konfektieartikelen.

Zulks gebeurde tengevolge van de wijd-verbrede — naar ons oordeel valse — stellingen inzake een nieuwe ' internationale arbeidsverdeling ' waarbij volgens sommige ' verlichte ' geesten de textiel- en konfektienijverheid zonder meer naar de ontwikkelingslanden moet overgeheveld worden.

Tegen deze opvattingen voeren wij sinds jaren een echte kruistocht.

Wij aanvaarden niet, zoals sommige wereldbepaalde

ekonomisten vooropstellen, dat deze nieuwe internationale arbeidsverdeling onafwendbaar is — alsof het om een natuurramp zou gaan — en wij aanvaarden nog minder, zoals sommige misleide idealisten het vooropstellen, dat het de wil van de hemel zou zijn in België werkloosheid te scheppen om elders arbeiders uit te buiten, door hen aan hongerlonen en in vaak onmenselijke arbeidsvoorwaarden werk te verschaffen.

Het zou ons ver buiten het bestek van deze bijdrage voeren alle facetten te belichten van de wijze waarop deze nieuwe arbeidsverdeling quasi-uitsluitend wordt uitgedragen door de multi-nationale ondernemingen, die zich precies daar gaan vestigen waar zij de hoogste winsten kunnen verwezenlijken, zonder zich te bekommeren om het lot van de inlandse bevolking — al vallen er dan wel enkele kruimels voor de ' élite ' van de ontwikkelingslanden van de tafel — noch om enige verbetering van de infrastructuur van de landen waar zij zich vestigen.

Mede onder de invloed van hogergeciteerde nefaste opvattingen, ontbrak tot voor kort, zowel bij de EEG-Kommissie als bij de opeenvolgende Belgische Regeringen de ' politieke wil ' de textielindustrie in ons land en in West-Europa te handhaven.

Onder de druk van de omstandigheden, en — in belangrijke mate — ingevolge syndikale tussenkomsten is in deze situatie in het najaar 1977 een hoopgevende kentering ingetreden.

Het Europees Syndikaal Komitee Textiel, Kleding en Leder heeft herhaaldelijk de verantwoordelijke EEG-Kommissarissen verzocht een hardere houding aan te nemen tegenover de abnormale invoer, terwijl de Belgische vakbonden — en onze centrale in het bijzonder — onverpoosd de Regering onder druk hebben gezet het roer om te gooien. Dit bleef niet zonder resultaat.

Zowel de wijze waarop de EEG op bikkelharde wijze bilaterale onderhandelingen heeft gevoerd met de voornaamste importlanden, vooraleer het nieuwe multi-vezelakkoord af te sluiten, als de afkondiging van het herstelplan voor de textiel- en kledingnijverheid door de Belgische Regering, leveren het duidelijk bewijs dat het eindelijk ook tot de gezagsdragers is doorgedrongen dat er geen vervangende werkgelegenheid voorhanden is en dat alles in het werk moet worden gesteld om een bloeiende textielnijverheid te handhaven.

Maar het is voor iedereen duidelijk dat dit slechts kan gebeuren, op basis van een onvermijdelijke herstructurering en specialisering.

Westvlaamse troeven

En hier komen de troeven van West-Vlaanderen volop aan bod ! Deze zijn, naar mijn gevoel, viervoudig.

(1) Vooreerst is er — ik zou durven stellen als supertroef — de gediversifieerde *structuur* van de Westvlaamse textielindustrie, vooral in het zuiden van de provincie.

Het dringt stilaan tot iedereen door dat wij alleen met hoog-gespecialiseerde en hoog-gekwalificeerde produkten op de wereldmarkt zullen kunnen blijven d.w.z. met produkten, waarbij koopkracht en mode een overheersende rol spelen.

De tapijt- en ameublementindustrie zullen daarbij toonaangevend blijven en in dat opzicht heeft het Kortrijkse nergens ter wereld zijns gelijke. Dit moet ook het voortbestaan waarborgen van de toeleveringsbedrijven tot deze expansieve sectoren.

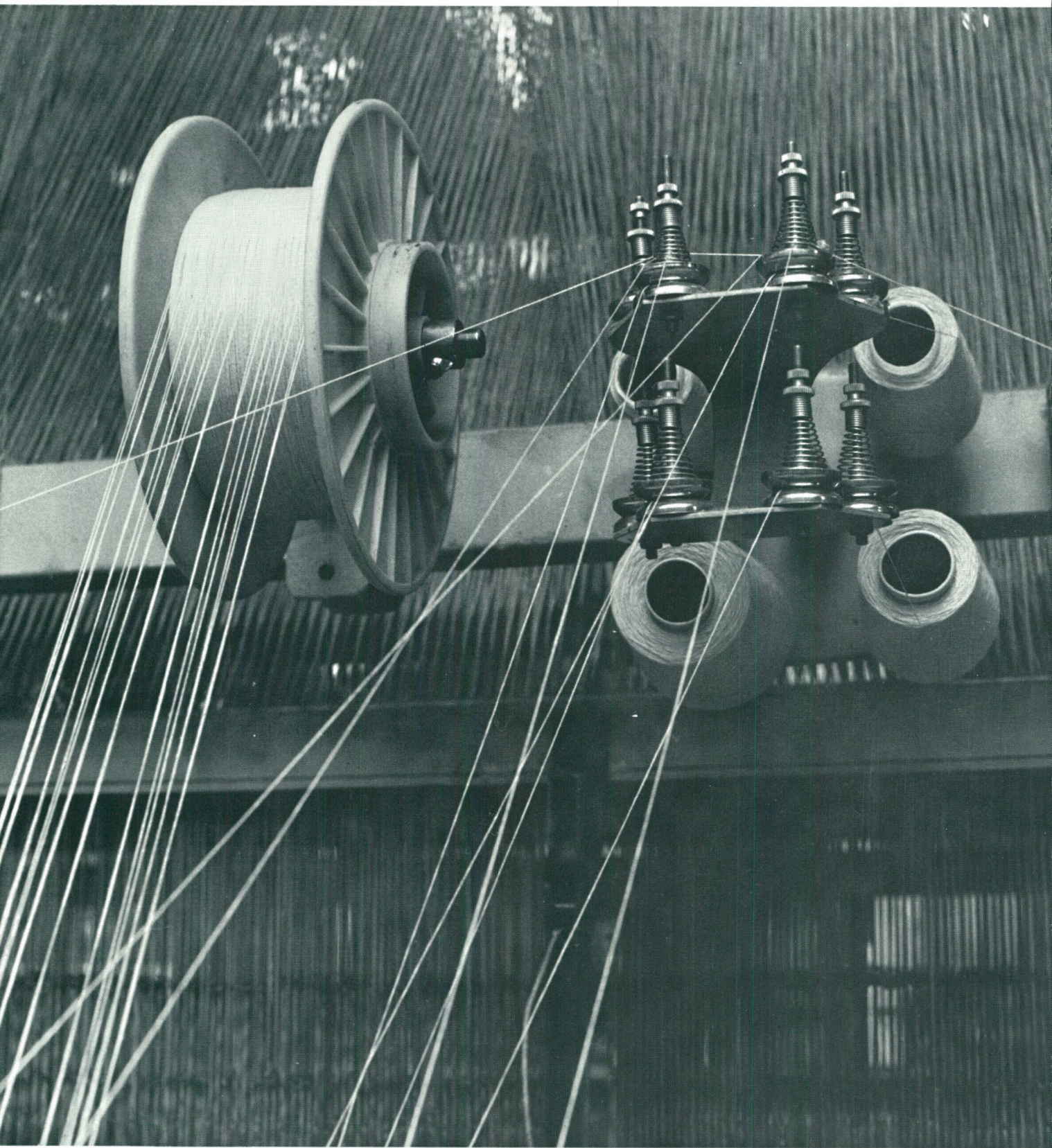

Foto H. Maertens, Brugge

(2) In dit verband — en dit is de tweede belangrijke troefkaart — moet de *zin voor initiatief* van de Westvlaamse textielindustrie onderlijnd worden.

Ongetwijfeld zijn er ook in deze provincie enkele — zeldzame — voorbeelden van wanbeheer aan te klagen, maar in algemene zin dient de ondernemingsgeest en de durf van de industriëlen uit de provincie erkend en geprezen te worden.

Nergens werden rekonversies met zoveel dynamisme aangepakt als in deze gouw.

Mijn opvattingen over de onvervangbare rol van de privé-onderneming voor het behoud van de tewerkstelling zijn voldoende bekend, maar ik geef graag toe dat zij hoofdzakelijk op de Westvlaamse realisaties zijn gesteund, al zijn er ook in andere provincies uiteraard enkele — zij het zeldzamere — voorbeelden van hoe het kan en moet.

Het is daarbij hoofdzakelijk een kwestie van geest, van ingesteldheid, van mentaliteit, waaraan ik graag hulde breng.

(3) Derde belangrijke troefkaart voor de toekomst van de West-Vlaamse textielindustrie is de samenwerking school-industrie, die — hoewel ongetwijfeld nog voor verbetering vatbaar — mogelijkheden tot *beroepsopleiding* opent, die van doorslaggevende betekenis kunnen zijn voor de toekomst van onze bedrijfstak in de provincie.

De hoge vlucht van de technische vooruitgang stelt immers steeds toenemende eisen qua vakbekwaamheid en verantwoordelijkheidszin aan de arbeidskrachten.

Laten wij daarbij opmerken dat deze vereiste kwaliteiten ook definitief een einde zouden moeten stellen aan de traditie, waarbij de textielindustrie als een bedrijfstak van lagere lonen wordt gekatalogeerd.

(4) En dit brengt mij tot de laatste — maar zeker niet de minst belangrijke — troefkaart voor West-Vlaanderen in de strijd voor een plaats onder zon: de *arbeidslust en de werkkraft* van de bevolking.

De arbeiders en arbeidsters van West-Vlaanderen blijven nooit bij de pakken zitten. Verdienen ze de hoogste textiellonen van de wereld, ze werken er ook het hardst voor. Dit mag en dit moet eens onderlijnd worden.

Steunend op al deze elementen durven wij met vertrouwen de toekomst van de textielindustrie in de kustprovincie tegemoet zien.

We zijn overtuigd dat wij nog dikwijls rond 1 mei — in samenwerking met de provincie en met het stadsbestuur van Kortrijk — Westvlaamse textieldagen zullen kunnen organiseren als levend bewijs van de dynamiek en de groeikracht van de textielindustrie in West-Vlaanderen.

het **EI** van columbus
(vindt u soms in eigen land)

poperinge
met zijn
industriepark

HET INDUSTRIEPARK "SAPPENLEEN" IS DE IDEALE VESTIGINGSPLAATS VOOR UW NIJVERHEIDSinPLANTING. EEN INDUSTRIEPARK VAN NATIONAAL BELANG RECHTSTREEKS AANGESLOTEN OP HET FRANSE AUTOWEGENNET.

INFO
stadsbestuur 057/33 40 81
WIER Brugge 050/33 81 28